

"Siautėjantis bėdas ir...mirtis"

Prie upės buvo pakankamai šilta. Medžiai, šlamėdami savo išdžiūvusiais lapais skleidė nelabai malonų kvapą. Bet aš visa tai dar kentėjau.

... Taip mes dviese išbuvom prie tos išdžiūvusios upės kokią valandą, mat aptikome paskutinius vandens atsargas jau minatoje upėje. Pradėjus temti, reškūšiomis prisigraibę vandens, nors ir nešvaraus, mes ėmėme žingsniuoti toliau. Po kojomis šnarėjo negyva žolė, sudžiūvę medžių lapai. Iš kažkur dvokė dveselėna ir puvėsiais. Tad aš galėjau, kad neturėjau skafandro. Iš kur jį gausi.

Ėjome nuliūdę, baisiai nusidūpę. Einis - mano bendrakis - jautėsi kaskart silpniau ir silpniau, bet dar laikėsi ant kojų.

Kai visai sutemo teko sustoti. Po mūsų kojomis jautėsi dar drėgmės turinti žemė. Bet tai ypatingai nekreipė dėmesio, nes buvome žvėriškai nuvargę ir norėjome miegoti. Net nepajutome, kaip užmigome.

Pabudome jau įdienesius. Žemė po mumis dar buvo truputį drėgna, na, o kad nusimatytų koks karščio atoslūgis nesimatė: dvi saulės negailestingai svilino mūsų planetą, kuri kažkada sruvo gyvybę...

Pabudę mes dar nesikėlėme. Trūko jėgų, o be to, kankino alkis, norėjosi kažko šalto. Laimė, dar turėjome truputį vandens, kurio atsigerę galėjome galvoti ką veikti.

-Gal ir šiaurę keliaujam? Gal but ten rasim maisto? Kad ir "Neptūno" stotyje, - prašė Einis.

-Pabandyti verta, - ataskiau jam. - Pakelyja ir Reinoldo ežeras, požeminio vandens rajonai.

-Tačiau kelionė bus nelengva, - išpėjo draugas, - kelio bus vos ne šimtas kilometrų, o mūsų jėgos išsekusios ir galimybė pasiekti šią stotį yra labai menka.

-Bet, Einis, - ėmiau prieštarauti, - keliauti visvien reikia. Čia pasilikti negalime.

-Ne, - sutiko Einis, - aš tik jus išpėjau.

-Tada kylan, - tariu aš, - tik kažim kokioje pusėje ieškoti tos stoties?

-Aš žinau, - nurodė man draugas. - Galime vėlti.

Šitaip tarę, turedami vilties kibirkštėlę, perkopėme smėlio kalvą, už kurios lytėjo vaidukliškas peizažas: kažkur tolimoje, prie horizontą, buvo galima išskirti nudžiūvusių medžių siluetus. Čia irgi nebuvo nė ženklo vandens, nors priešais mus būta ežero.

Po geros valandos šiaip taip prisikapstėm suskeldėjusių dykynę ir nesulėtinę žinksnį nusikapstėme per išdžiūvusį ežerą link stabaryno. Per ežerą eiti buvo sunku, nes dumblas vietomis dar buvo drėgnas ir lipo prie barų. Batai pasidarė sunkūs, kad smuko nuo kojų. O iš viršaus svilino mus dvi raudonos saulės ir merkė paskutinį prakaitą.

Perėję pusę to ežero, buvom priversti keliauti toliau basomis, nes žūtbut turėjome nueiti ten, kur buvome užsibrėžę, ir gauti maisto mūsų "EKV" stotiai. Bėje, pastaroji baigė sunykti iš bėdos. Stotyje buvo likę kiti ekspedicijos nariai, ir nors stotis stovėjo prie upės, bet ši sparčiai seko, taigi išmaitinti savo gėrybėmis jau nebegalėjo stoties.

Vakarop pasiekėme stabaryną ir apskaičiavome kiek nueita ir dar teks įveikti. Karščiu pulsujanti diena ėjo ir pabaigą, tad reikėjo ieškoti vietos nakvynei. Susėdome.

-Žinai, Jurai, mano jėgos visai išseko, - kalbėjo Einis man, - ryt dar gal ir galėsiu keliauti, bet atrodo greitai turėsiu pasilikti šituose smėlynuose amžinai. Tada liksi vienas. O aš gyvas būčiau tau tikrai našta...

-Ne, - iš visų jėgų suriko Einis, - jūs turėsite nedelsiant manę palikti.

-Aš šito nesugebėsiu padaryti, - ėmiau vėl prieštarauti.

Taip liūdnai besiginčydami, mes vėl nepajutome, kaip užmigome.

Naujas rytas buvo dar nykesnis. Saulės kaitino rodo dar karščiau. Danguje ne-

...samonas, bevisk negyva. Paolius ji gaivinti, bet visos pastangos išėjo veltui. Šinis geco mano skyje. Pagaliau šinis įvasia apšleido kaitros išskumotą kūną. Likau su smuliu dykume ir dvi suolas. Bet pradėjau kelti toliau. Šlinks vos pavilkimas kojos, kurioje buvo sutinusios. Galvoje šis, skyje virguliove keiskia valdai. Paakai, atyt, manes netekis samonas.

...Prasmerkie: skisrimas plostelėjo vasa ir irėgnb. Nustebys apšleisrieu gulėjames kambario sienos buvo šalios. Priešais mane buvo kaskas pambūse i duris, nura rankenas neapsia. Palubaja kabaja didelis nachlusa lampos, ku- rios nesiderius prie aplinkos. Grindų šitok patalpos negalėjau stebėti-buvau/ per silpnas pasikelti.

Ko valandėlis išgirdau kaskokias garsas, iš vatos įmari. Netrukus supirėnu sunkius žingsnius, kurie artėjo link manęs. Pa akimirkos prieš mane pasirodė smulkiavaišis vyrškis, kuris galva žongė aukus ak'rasio šalies.

Vyrškis pavilkenys prie manęs, a šitok šalies ir tada jau galėjau jį apšig- reti. Pirmas įspūdis buvo hablygas. Tadien kaskokas, kaip jį tada pavadinau, il- gą laiką nepatirė su šalies. Bet vis šitok pasikirdi.

-Na, kaip jautiesi. Jura? Kar šinis?
Jo balvas buvo silpnas, klaušimas tikslus. Aš jį jo supratau, kad tai kaskas iš vasiškis.

-Jautiesi gerai. Šinis mirė... mirė prie šalies šalies. Aš jį ten ir palaite- jau.

-Vadinasi...-nulis "dakteras" ir tuo patiu pridūrė jau kitokiu tonu. -Šad- mastis baigėsi. Kelėta karta šią sąvoką užlijo, ganta valdi atšigavo...

-Bet...kur at sau? pasklaidis, kaip pasklaidis atovkis?...

-Ši klaušimas atotyje, asmeniai laikroslėjo prie to pasklaidis. ežero.

-Aš ten, -atšigavo, -tai viskas ištakojė?

-Taip, ir gali jau nebepasididinti, -vadinai mane jis. -Pasklaidis pavyko išgelbė- ti.

-Kaip tai pavyko? -pasklaidis manupratė.

-Tad atšigavo prieš tris savaites, -pradėjo pasklaidis "dakteras", -netoli plane- tos spraga supirtaklavis. Spragis buvo pabūginti gano šalies "išvartus" planetą arti to pasklaidis suolia. Šis pasklaidis vorse, kas pasklaidis plane- tų i įprastą vietą.

Jam netilpa, aš bendriau įsivaizduoti, kaip tai įvyko. Aš jį ten, -atšigavo šis.

Taip apmetytesis save ir kitiš laikas, nematytus dalykus, šalies nepašy- tomajam įsivaizduoti, o po valandėlis ir atšigavo. Aš jį ten, -atšigavo šis.

...
viešvėnai, 1987 metais. A. K.

...
"Prašau prašyti" a neturėdama jūt dalyk vasiškis vorse o/

...
Mes handome jūštitištai jau ir antra "VILKIS DAIGO" numerį skaitėte. Ir su- viltimi tikime, kad žmonės pasklaidis mūsų kūrybą tikrai bus sudėmėję lai- dinis, net jaus rade ko tikėjosi vesti, ir pamers būti pasklaidis šis skaity- tojai...

...
Neties prašijome ne tik šioje skityje durtuotis. Nus 1991.04.01. Šaktiškai, o nub to paties mėnesio pabalgo esare praktiškai susijungę į laveltijus fan- taktų būrelį pavadinant "Vajstų" vardu (tik, nesagarbinome rekytoje kamancevo ir jo kūrybos). Atolyje galvojome išiplašti iki klubo kelniuse.

...
Na, o jungiamės i būrelį iš viso keturi žmonės. Dirbame literatūros srityje. Šalies šalies rašmūpaskitome fantastinius kėrinis, patingis būdais apte- riame būrelis reikalus. Bet to mūsų veikla dar beveik uždara. Šie to "Gau 1PB nedaug kas šio, tai prie pilno mūsų "organo" pavadinus debet dar būtinis pri- jurti šodį "simbolinis".

...
Atolyje svajojame išiplašti savo veiklą, nebūti uždaroms. Planuojame bend- renti su kitsis klubais, būreliais, pavieniais, asmeniais. Labai tolimoje atoly- tyje tikimeš kų nora organizuoti.

...
Interns tikimeš keisti būrelis atolyti, tadieu mūsų tikslas visada turi išlik- ti vienas ir tes pate-propaguoti fantastiką.

...
Jei sudomino leidinyje arba norite kuo pasiteirinti, šinip rešyti ir pasklaidis rekykite adresu: 239631. Šalies raj. Viešvėnai paštas. Viešvėnai, šruolai valniko/